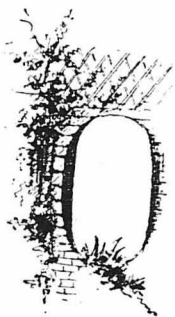

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΟ ΓΑΛΑΖΙΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
Σέρλοκ Χόλμς άρχισε ένα ελατήριο που βρισκόταν στα πόδια του τραπέζιού κι άκουσε όλα τα σφύρα να άνοιξαν. Μέτα ο' αυτά άπληξαν διάφορα έγγραφα κι έπιστολές τού άστεινωμένου. Η λαίδη Δάνα τον παρακολούθησε μ' ένδιαφέρον.

—Ο Χόλμς γύρισε πρὸς τὸ μέρος τῆς ἐνὸς ἐρωτήσεως καὶ τῆς εἶπε:

—Ἐπειδὴ ἤξερα, μιλαῖδη, ὅτι τὸ διαμάντι σας ἔχει μεγάλη ἀξία κ' ὅτι εἶνε ἐπὶ πλέον ἕνα κειμήλιο γὰρ τὴν οἰκονομίαν σας, τὸ φάσαξο ἀπὸ τὸ ἀπόκριμα μέρους τοῦ τραπέζιου αὐτοῦ. Γιὰ νὰ δῆτε ὅμως καλύτερα τὴν κριτικὴν τοῦ κοσμήματος, πρέπει νὰ σιγήτε ὀλίγο.

Ἡ λαίδη Δάνα ἔβλεπε πάλι στὸν ἀστεινωμένο.

—Ίσως, συνέχισε ὁ Σέρλοκ Χόλμς. Τὸ τραπέζι αὐτὸ ἔχει, καθὼς βλέπετε, τέσσερα πόδια, κοντὰ καὶ γυφτὰ, ὅχι ψυχρῶτερα τῶν εἰκοσι ἐξαποστολιστρῶν. Τὸ μπροστινὸ πόδι τοῦ τραπέζιου, αὐτὸ ἔδω ἀκριβῶς, εἶνε κομμὸ ἀπὸ μῖσιν. Ἀραγεὶ νὰ πῶσθαι κανεὶς ἕνα ελατήριο γιὰ ν' ἀνοίξη ἢ κριτικῆν. Τὸ ελατήριο ὅμως αὐτὸ μόνον ἐγὼ ξέρω ποῦ εἶνε. Καὶ τώρα προσέχετε. Θὰ πῶσθαι τὸ ελατήριο. Σεῖς βάλετε ἀπὸσας τὸ χεῖρ σας ἐπὶ τὴν κριτικὴν καὶ λάβετε τὸ κοσμημα.

Μιλῶντας ἔτσι ὁ ἀστεινωμένος, ἔβλεπε τὸ χεῖρ του σὲ μιά μυστικὴ γωνία τοῦ τραπέζιου, γιὰ νὰ πῶσθαι τὸ ελατήριο. Μόλις ὅμως τὸ δαχτυλὶ τοῦ ἄρχισε τὸ κρούει κοντακί, ὁ πάντοτε ψυχραιμὸς κ' ἀτάραχος ἀστεινωμένος γλῶσσαις σάν νεκρῶς. Μιά τρομερὴ κραυγὴ, ὅμως μὲ δραμηθιῶδη θόρον ἔβηκε ἀπὸ τὸ στόμα του.

Ἡ λαίδη Δάνα ξαφνιάστηκε.

Τινάζτηκε ὀρθὴ καὶ κινήσασε τὸ Χόλμς φοβισμένη, χωρὶς νὰ τοῦ αἰεὶ νὰ βγάλῃ λέξιν.

Μὰ οὔτε κ' ὁ Χόλμς μιλῶσε.

Ἡ ὄψη του εἶχε σκοτεινιάσει, ἦταν τρομερὴ, ἀτασία.

Ἐὰ τέλους, ἡ λαίδη Δάνα βόηξε τὴν ψυχραιμίαν τῆς καὶ φώτισε δευθῶς:

—Τί συμβαίνει, κύριε Χόλμς;

Ἄλλὰ ὁ ἀστεινωμένος δὲν τῆς ἀπάντησε.

Δὲν ἀκούει, δὲν ἔβλεπε ἴσως μπροστά του.

Τρομερῶς θηλοῦς τὸν συντάραξε ὀλόκληρον, ἢ γροθὶς του ἦσαν σφυγμένες, τὰ δόντια του ἔτοιζαν μὲ λίσσα. Συγχρόνως ἔλαχε ἕνα πύθμα πρὸς τὸ τραπέζι, ἄρπασε μὲ τὰ δύο τὰν χεῖρα τὸ κομμὸν πόδι, τὸ τράβηξε δυνατὰ καὶ τὸ ξεκόλλησε ἀπ' τὴ θέσιν του.

Ἐπρέξε κατόπιν κοντὰ στὸ φρὸς καὶ μὲ μάτια γυρολομένο κινήσασε τὸ κοσμημα τοῦ ξύλου.

Ἡ ἔξετασις αὐτῆ τὸν φρένας περισσότερο.

Πέταξε μὲ ὀργὴν τὸ πόδι τοῦ τραπέζιου ἀπὸ πάτωμα κ' ἄρχισε νὰ τρέξῃ μέσα στὸ δωμάτιο πάνω-κάτω σάν τρελλὸς, σάν ἐρθεσιμῶ νο λιοντάρι μέσα στὸ κλουβί του. Σαγὰ-σαγὰ ὅμως ξαναβόηξε τὴν ψυχραιμίαν του.

Πλησίασε τὴ λαίδη Δάνα, ποὺ ἐξοικολοβοῦσε νὰ τὸν κινήσασε ξαφνιασμένη, καὶ τῆς εἶπε:

—Σὰς ζητῶ συνάντην, μιλαῖδη. Ἄλλὰ εἶνε τρομερὸ, εἶνε πρῶτα-κοσμοτο!...

—Τί συμβαίνει, κύριε Χόλμς; φώτισε ἡ Δάνα.

—ὦ, κυρία!... Συμβαίνει κάτι ποῦ δὲν ξαναγίνε ποτὲ εἰς βάρος μου. Μ' ἔβλεψαν!...

—Ἐβλεψαν τὸ Γαλάζιο Διαμάντι;...

—Ναί, μιλαῖδη, ἀλλὰ μὴν ἀνησυχῆτε. Ἄλλοίμονο σ' ἐκεῖνον ποῦ τόλμησε νὰ τὰ βάλῃ μαζὶ μου!...

—Μὰ πῶς συνέβη αὐτό, κύριε Χόλμς; φώτισε ὀχρῶ ἀπ' τὴ συγκίνησιν τῆς ἡ λαίδη.

—Αὐτὸ θὰ τὸ μάθοῦ ἀμέσως. Ἐκείνο ποῦ ξέρω τὴ στιγμή αὐτῆ, εἶνε ὅτι κάποιος ἀρχεῖος ἐτόλμησε νὰ μῆν' δῶ μέσα. Ἦξερε τὸ μυστικὸν τοῦ τραπέζιου κ' ἔβλεψε τὸ κοσμημα.

—ὦ, Θεέ μου!... φρόνισε ἡ λαίδη Δάνα.

—Ἦσυχάστε, μιλαῖδη. Ὁ ἀρχεῖος αὐτός, γιὰ νὰ μὴ γίνῃ ζωρὸ, φράζοντας νὰ βῆ τὸ ελατήριο ποῦ ἄνοιγε τὴν κριτικὴν, πήρε ὀλόκληρον τὸ πόδι τοῦ τραπέζιου καὶ τὸ ἀπαικῆσασε μὲ ἄλλο, κ' αὐτὸ ποῦ βλέπετε πεταμὸν στὸ πάτωμα. Ἄλλὰ ἔγνωνά του... Ὁ Σέρλοκ Χόλμς δὲν βόηξε ποτὲ τὸ μάλιστα του. Κ' ὅπως κ' ἂν εἶνε ὁ κλέπτης, θὰ τὸν πιάσω καὶ θὰ τοῦ πῶσθαι ποῦ τὸ κώχημα!...

ΤΟ ΛΑΘΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΑ ΜΠΟΝΕ

Ἡ λαίδη Δάνα ἄκουσε τὸν Σέρλοκ Χόλμς ἀστυσιμένη, φοβισμένη, κατατορμένη. Εἶχε κινήσασε ἄπὸ τὸ Γαλάζιο Διαμάντι. Καὶ θὰ ξαναβόησεν ἄραγε; Δὲν θὰ φρόνιζε νὰ ἐξαφανιστῇ ὁ κλέπτης;

Ὁ ἀστεινωμένος μὴν κρετῆ τις ἀκρίβει τῆς μιλαῖδης καὶ τῆς εἶπε:

—Μιλαῖδη, δὲν πρέπει ν' ἀνησυχῆτε καθόλου. Θὰ σὰς ἀποδώσω τὸ διαμάντι σας κ' ἂν πρόκειται ἀκόμα νὰ θεωρῶσθαι κ' αὐτὴ τὴν ζοῆν μου.

—ὦ, κύριε Χόλμς, σὰς εἰχαριστῶ ἀπάντησε ἡ Δάνα. Δὲν ἀφώβωλον γι' αὐτό!...

Στάσασε γιὰ μιά στιγμή κ' ἔπειτα εἶπε πάλι:

—Κύριε Χόλμς!...

—Μιλαῖδη!

—Ἀκούστε: Δὲν θέλω νὰ φραζομηνόμηνε τὴν ζοῆν σας γιὰ τὸ κοσμημα μου!...

—Τί λέτε, λαίδη; φώναξε ὁ ἀστεινωμένος ξαφνιασμένος.

—Ναί, συνέχισε ἡ Δάνα. Τὸ κοσμημα αὐτὸ τὸ θεωροῦμαι χαμένο. Κ' ἂν δὲν τὸ βροῖτε, ὁ σύζυγός μου δὲν θὰ πῶσθαι νὰ εἶνε πλοῦτος. Ἔχωμε ἀσκητὴν περιουσίαν, ὅπως ξέρετε, κύριε Χόλμς. Γιατὶ λοιπὸν νὰ κινδυνεύετε τὴν ζοῆν σας σὲ κίνδυνον; Τὸ κοσμημα αὐτὸ τὸ θεωρῶ καταραμένο!...

—Ὀχι, μιλαῖδη. Δὲν εἶνε καθόλου καταραμένο. Εἶνε ἕνα ἀνεκτίμητο κοσμημα, σὰς ἀνῆκε, σὰς ἀξίζει, εἶνε πρῶτος τάξιςος σπουδὴν γιὰ σὰς καὶ θὰ σὰς τὸ ξαναῖρε σὴν χεῖρα σὲ κίνδυνον ὁ κλέπτης κατέδραξε καὶ κινήσασε στὸν Ἄδην!

Ἡ λαίδη Δάνα ἔσφιξε μ' εὐγνωμοσύνην τὸ χεῖρ τοῦ ἀστεινωμένου.

—Προῖτε νὰ πηγαῖναι, εἶπε. Τὸ ἀμᾶξι περιμένει κάτω. Ἐξ ἄλλου δὲν γίνω καλὰ νὰ σὰς γασομῶ. Ἔχετε τὸσος ἀσχητόντες!...

Ὁ Χόλμς συνάδρασε τὴν Δάνα ὡς τὸ ἀμᾶξι τῆς.

Ἡ μιλαῖδη τοῦ ἔσφιξε καὶ πάλι τὸ χεῖρ καὶ τοῦ ξανάτε:

—Κύριε Χόλμς!... Εἴπασι, δὲν θὰ ἐκτεθῆτε σὲ κίνδυνον. Προμῶ νὰ γῶσθαι τὸ διαμάντι παρὰ νὰ πάθετε καὶ τὸ ἐλάχιστο.

Τὰ μάτια τοῦ ἀστεινωμένου ἀστράρασαν.

—Εὐχαριστῶ, μιλαῖδη, ἀπάντησε, ἀλλὰ δὲν θ' ἀκούσω τὴ συμβουλή σας. Ὀχι, ὄχι, ποτὲ! Ἡ θὰ ξαναβῶ τὸ διαμάντι ἢ θὰ πεθάνω!... Τὴν θέλω τὴν ζοῆν, μιλαῖδη, ἂν κινδυνεύω στὸν ἄρνον αὐτόν, ἂν γῶσθαι τὴν ἀτόλημν μου, ἂν ἐξουτελιστῶ!...

Στάσασε γιὰ μιά στιγμή καὶ συνέχισε:

—Καλὴ νύχτα, μιλαῖδη!... Δὲν θὰ μὲ ξαναδῆτε πλέον, παρὰ ὡς κομιστὴν τοῦ διαμαντιοῦ σας.

Τὸ ἀμᾶξι τῆς λαίδης Δάνας ἀποκακομηνόμηνε μὲ ταχύτητα.

Ὁ Χόλμς ξαναβόησε σπυτὸν του νεφρασιμένον, γεμάτος ὀργήν, τὴν ὅποιαν δύσκολα συγκρατοῦσε. Περωνόντας ἔβη ἀπ' τὸ δωμάτιο τῆς οἰκονομῶν του, τῆς γρηναῖας κινῶ-Μπονέ, τῆς χιτήσασε τὴν πόρταν καὶ τῆς φώναξε:

—Κυρὰ Μπονέ, σπρωθῆτε, σὰς παρακαλῶ, γρηγορὰ, κτυθῆτε κ' εἶλατε στὸ γραφεῖο μου. Ἔχω νὰ σὰς μιλῶσθαι.

—Θεέ μου! φώναξε ἀπὸ μέσα ἡ κυρὰ Μπονέ. Τὴ τρέξῃ, κύριε Χόλμς; Μήπως ἔπιασε φωτιά τὸ σπίτι;

—Ὀχι, διάβολε! Κτυθῆτε κ' εἶλατε γρηγορὰ νὰ σὰς πῶ.

Ἀμῆσως κατόπιν, ὁ ἀστεινωμένος ἀνέβηκε στὸ γραφεῖο του κ' ὅσο νὰ φτάσῃ ἡ κυρὰ Μπονέ, ἄρχισε νὰ σπρωκτενόντην τῆς σπρωθῆτε του.

Τὰ πράγματα ἦσαν σοβαρὰ. Ἐπρέσε νὰ ἐνεργῆσθαι μὲ ἀστραπυστὴν ταχύτητα.

Βηματίζοντας πάνω-κάτω, σκόνταψε στὸ ψευτικὸν πόδι τοῦ τραπέζιου, τὸ ὅτιο εἶχε πετάσει στὸ πάτωμα. Ἐσκίρσε καὶ τὸ σπρωκσε.

(Ἀκολουθεῖ)

Πέταξε τὸ πόδι τοῦ τραπέζιου μ' ὀργὴν στὸ πάτωμα!...